

ŠTO SE DESILO U DVA SATA POPODNE: Ono što se zove CESID i što se predstavlja nezavisnom organizacijom za praćenje izbora na čak 600 biračkih mesta – reklo je da je u tom času došlo do “nervoze među biračkim odborima”.

ALI, ZAŠTO TAJ “CESID” NIJE POKRIO VEĆINU OD BLIZU DEVET TISUĆA IZBORNIH MESTA: Zato što su od Vlade Srbije i od Amerikanaca dobili pare da pokriju samo 600 nebitnih mesta kako bi pokazali da nije bilo krađe.

I ŠTA SU REKLI: Tri dana nakon Referenduma kazali su da ovako nešto nije “viđeno” u poslednjih šest godina izbora, ali da je sve bilo regularno u okviru neregularnih mogućnosti. JESU LI KAZALI DA JE BILO KRAĐE: Taman posla. Onda bi morali da vrate pare Vladi Srbije koja ih je angažovala.

A DRUGI POSMATRAČI: Šestorica iz ruske Dume su se napili pre Referenduma i onesvešćeni pratili potpuno ispravan proces u kojem nije bilo nepravilnosti.

ŠTA JE S OVIMA IZ SAVETA EVROPE: Njih četvoro je tokom seanse s roštiljom izjavilo da na Referendumu nema problema i da je salata fenomenalna. Baš kao i Referendum.

NIŠTA NE RAZUMEM. ŠTA SE DESILO U TRI POPODNE: Javio se još jednom dr Koštunica i objasnio da ćemo svi otići u pičku materinu ako ne izađemo i ne glasamo “za”. Izgubićemo Kosovo, sunce više neće sijati, živećemo u ledenom dobu, Kusturica više neće snimati filmove u kojima svi lete, Ljiljana Smajlović neće moći da stavi silikone, odosmo svi u kurac. A TADIĆ: I on se odmah javio. Zamolio nas da glasamo jer je ovo Ustav “po meri Srbije”.

GDE SU RADIKALI: Tik uz Tadića, naravno. Odmah ljudi objasnili da će se Albanci koliko noćas veseliti ako mi, Srbi, ne podržimo Ustav. Bez Ustava nemamo ništa: goli i impotentni.

KAKO JE REAGOVALA REPUBLIČKA IZBORNA KOMISIJA: Negde oko četiri popodne, počeli su stidljivi pozivi preko televizije i radija. Može se ali ne mora glasatiličnom kartom; nije važno jeste li dobili poziv za glasanje, naprotiv; praktičnije da je nemate poziv, pa možete glasati s vozačkom dozvolom, zdravstvenom knjižicom, čekom od penzije, tramvajskom kartom ili pionirskom legitimacijom. Priznaje se svaki dokument: vojna knjižica, članska karta Tadićeve partije, spomenar s Šešeljevom slikama, uput za bolnicu, loto tiket, primerak “Politike”, ploča Riblje čorbe ili knjiga Mome Kapora bez autograma, fotokopiran uvodnik Ljiljane Smajlović s naglaskom ka njenim mikro-sisama, poster Slobodana Miloševića, kurton s dlakama Predraga Markovića, ček za penziju u Republici Srpskoj, bilo šta.

I KAKO JE BILO: Već oko pet popodne stigli smo na čarobnih 42 procenta.

ALI, FALILO VAM JE JOŠ MILION GLASOVA: Ništa naročito. Sreća da su domaćini glasali za sve članove svojih porodica, da su komšije glasale za komšije, da su glasali i oni koji nisu glasali, da smo uspeli da u kutije ubacimo sve ono što smo nedeljama pripremali – sve za napredak Srbije i dobrobit srpskog naroda – nikako se no može nazvati prestupom, već patriotskim angažmanom, iskonskom potrebom da Srbiji obezbedimo Ustav.

IMA IZVESNIH PRIMEDBI DA SVE NIJE BILO LEGALNO: Srbija odavno nije u situaciji da se bavi legalnošću koja je recidiv tzv. demokratije. Čak i ako je bilo velikih nepravilnosti, pitanje je – šta je korisnije: da li da pustimo unutrašnjeg neprijatelja da likuje ili da mu se suprotstavimo.

PRAVO VESELJE POČELO JE OKO SEDAM UVEČE: Točno. Za šezdesetak minuta javljeno nam je da na birališta izašlo pola Srbije. Redovi su, zmijoliko, bili dugački po stotinu kilometara.

IMA SNIMAKA KOJI POKAZUJU DA SU SVA BIRAČKA MESTA BILA PRAZNA BAŠ U TO VREME: Nisu bitni snimci, već rezultati. Dokazano je da su građani glasali čak i ako nisu izašli na birališta. Fizičko prisustvo birača tokom Referenduma nije potrebno.

NEŠTO PRE OSAM UVEČE STIGLI STE DO PEDESET Odsto: Da su nas pustili, do ponoći imali bismo 90 odsto izašlih. Bez ijednog glasa protiv. Ovako smo spontano stigli do 52 odsto.